

1976 XX. ŠP (28. 6.–3. 7.)

Tentokrát jako nesoutěžní přehlídka národního festivalu ZUČ a národní přehlídka divadel malých jevištních forem „na počest XV. sjezdu KSČ“. Zúčastnilo se sedm českých souborů s devíti inscenacemi. Novinkou byla účast šesti tzv. agitačních kolektivů z Písku, Domažlic, Mělníka, Prostějova a Prahy s tvorbou zaměřenou výrazně politicky, např. k volbám apod. Jejich vystoupení v úvodu přehlídky však prý působilo spíše jako „kulturní vložka“... Limitujícím pro přehlídková vystoupení se stal zcela nevyhovující sál ZK Jitex: byl sice upraven jako amfiteátr, ale stále měl velmi špatnou akustiku, na niž si soubory stěžovaly již řadu let.

Při slavnostním zahájení se kromě Píseckého komorního orchestru opět mimosoutěžně představili posluchači pražské DAMU s pásmem *Básně a písně barikád* a vojenský soubor V Boj, držitel Mírové ceny z Wolkrova Prostějova 1976, oceněný v tomto roce i na bechyňském ASUTu. Zvláštní uznání poroty si odvezlo brněnské Divadlo X za parodickou inscenaci Jaromíra Skorkovského *Květinka Marta* v režii Zdeňka Turby Čecháčka. Ikska ještě „velmi emotivně“ zahrála dramatizaci Bradburyho románu *451 stupňů Fahrenheit* (režie Zdeněk Turba Čecháček, hudba Jiří Bulis, výprava Rostislav Pospíšil). Objevem byl soubor Paraple Praha-Vinohrady Ludka Richtera, jehož jádro existovalo již téměř dvacet let. V současném složení uvedl loutkovou pohádku *Panna růže, panna kvítek* čerpající ze starých českých pověstí a s nápaditě využívanými spodovými loutkami – získal zvláštní uznání poroty, již zaujala především poetičnost a hravost představení. Břeclavská Regina Jany a Bedřicha Kaněrových oslovila ŠP už několikrát, tentokrát pořadem *Škola základ života*, byť v tomto ročníku nepříliš výrazně. Svěžím a osobitým přístupem ke středověké žakovské poezii zaujalo Studio P z Jindřichova Hradce pořadem *Žáci darebáci* s písněmi vlastními a Petra Traxlera, a dalším svým autorským opusem *Hrom do hromádky*. Skupina Torzo litvínovského Docela malého divadla nabídla autorský program L. Kociána a V. Špíla *Mu a nová česká Alexandreis* s množstvím muzikantských nápadů a gagů. Opět se představil soubor Jirásek z České Lípy, v pozdějších letech velmi invenční, tentokrát s poměrně statickým pásmem podle Sofoklovy *Antigony* s názvem *Thébané*. Program doplnil ještě soubor z LŠU z Prahy s nepříliš zdařilou interpretací indiánských příběhů *Popol Vuh*.

V rámci programů agitačních skupin uvedl dívčí soubor SEŠ Prahy10 inscenaci podle Karla Konráda *Esej o básnících*, soubor LŠU Písek představení *Malovaný svět*, A-Studio Divadla na okraji Praha *Nedělní chvílku poezie* podle básně Josefa Kainara *Lazar a píseň*.

Na závěr přehlídky se v Písku opět po letech objevilo s „retrospektivním“ pořadem *Jak se chodí za holkama po deseti letech* pražské Inklemo Václava Bárty, v té době už režiséra pražské Chorey Bohemiky. Představení bylo variacemi na minulé inscenace Inklema, byť z původního souboru zůstali jen tři herci...

A potřetí v řadě přehlídka nabídla kvalitní doprovodný program profesionálních či poloprofesionálních souborů, Hanácké divadlo z Prostějova dramatizaci podle Václava Vančury *Kubula a Kuba Kubikula*, pražské Divadlo na okraji předpremiéru Páralova *Mladého muže a bílé velryby* v režii Zdeňka Potužila, brněnské Divadlo na provázku Polívkovu klaunérii *Pezza versus Čorba* (představení se zúčastnil i tehdejší ministr školství Milan Vondruška), ústecké Činoherní studio přijelo s dramatizací Diderotova *Jakuba fatalisty* v režii Ivana Rajmonta. Provázky a Činoherní studio přijali účastníci s nadšením...

Mohutnou porotu tvořili básník Jaroslav Čejka a režiséři Ivan Zmatlík, Miroslav Vildman, Ivan Rajmont, Zdeněk Pospíšil a Svatopluk Vála, dramaturgem přehlídky byl opět Zdeněk Potužil, tajemnicí Jaroslava Adamová. Novinkou byly „malé“ pracovní semináře

vedené Ivanem Zmatlíkem a Miki Jelínkem, zábavu účastníkům nabídla tzv. Divadelní samoobsluha, na večerech v divadelní kavárně se podílel Přemysl Rut, byl opět zahajovací a závěrečný večírek v hotelu Bílá růže. A mezi zástupci tisku se objevili Tomáš Sláma, redaktor časopisu Klub a někdejší člen ostravského divadla Pod okapem, a Honza Krůta, redaktor Mladého světa. Přijel i Georg Malvius, generální tajemník mezinárodní nevládní organizace AITA/IATA.

Jistým nedostatkem seminářů je dosti málo času. Bylo by skutečně ideální mít také více posloupnosti, mít na konec určitého cyklu Šrámkův Písek jako konfrontaci a rekapitulaci... Možná by neškodilo i nějaká představení opakovat, protože jsme sami byli svědky, že ne každý soubor se hned napoprvé dokázal vyrovnat s okolnostmi, které mu byly poskytnuty. Ještě připomínku, kterou jsem měl již před rokem – aby soubory, jejichž činnost je zajímavá, mohly být přínosem v tom, že budou součástí pracovní přehlídky, i když třeba nemají hotový pořad. Mohla by vzniknout otevřenější diskuse k metodě, postupu i ideji, možná větší než u hotových představení. (Vyskočil, Ivan. K věci. Zpravodaj ŠP 1976, 3. 7. 1976)

Já si myslím, že úroveň je zajímavá, ale tak nevyrovnaná, že lze soudit, že se něco děje, protože jsou tu soubory velice slabé a pak soubory, které mají určité zkušenosti: mně se líbila brněnská X s Květinkou Martou. Včera byly ty agitky, že? To je škoda, to se jaksi nepochopilo, nebo nevysvětlilo, jaký mají ty agitky smysl, protože u nich je prvořadé, že mají úkol za něco agitovat. Čili mám pocit, že u těch agitek se na to šlo opačně, že totiž vznikly jakési pořady, které se těžko zařazují, a bylo pak jaksi určeno, že by mohly jít do kategorie agitek. Což by nemělo být, poněvadž to by mělo vyplynout z toho, že jsou vyhraněným žánrem. Že jsou to agitky a nic jiného. (Bošek, Pavel. In: Zpravodaj XX. ŠP, pátek 2. 7. 1976)